Р Е Ш Е Н И Е
№ 44069

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 45 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11266** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на У. Н., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаваща личен паспорт №[ЕИК], издаден на 01.12.2022 г., чрез адв. А. Д., САК, срещу Отказ за издаване на виза D по заявление № 26002176, подадено на дата 27.03.2026 г., издаден от Консулско длъжностно лице (КДЛ) завеждащ консулската служба на Посолството на Република Б. в А., К..

В жалбата е посочено, че У. Н. е майка на Н. Я. Л., български гражданин, [дата на раждане] У. Н. е съпруга на български гражданин, като на дата 26.11.2025 г. е сключила граждански брак с Я. Н. Л.. На 27.03.2026 г. У. Н. е подала заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с правно основание чл. 24, ал. 1, т. 18 – като член на семейството на български гражданин. Към заявлението са подадени всички изискуеми от ЗЧРБ и НУРИВОВР документи. Поради липса на получен отговор е подадено заявление до Министерството на външните работи. На дата 19.08.2026 г. жалбоподателят е получил конкретния отказ. Визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Излагат се аргументи, че не е изследван въпросът за интереса на детето. Допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила на АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. А. Д.. Поддържа жалба и иска отмяна на оспорения отказ. Претендира се присъждане на разноски. Представя се списък по чл. 80 от ГПК и доказателства.

Ответникът - Консулско длъжностно лице (КДЛ) завеждащ консулската служба на Посолството на Република Б. в А., К., редовно призован, не изпраща представител. В съпроводителното писмо по чл. 152, ал. 2 от АПК е посочено, че в производството по разглеждане на заявлението не се създава типичната административна преписка на хартиен носител. Разглеждането на заявлението

се извършва по електронен път в Националната визова информационна система (НВИС). Процедурата е съгласувателна и се извършва по дипломатически път. Прави се възражение за прекомерност при претендиране на разноски по чл. 78, ал. 5 от ГПК.
Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
На 27.03.2026 г. У. Н. е подала заявление за издаване на виза вид „D“ в Посолството на Република Б. в А., К.. Като правно основание от нейна страна е посочена разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на български гражданин и произхождащите от чужбина документи, които удостоверяват семейните връзки и правото на издръжка, са признати и регистрирани или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. (чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ).
Към заявлението са приложени документите, които се изискват на основание чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР). Съгласно тази разпоредба, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя: 1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14; 2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република Б. и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.
В изпълнение на това изискване са представени: копие на документ за задгранично пътуване (паспорт) №[ЕИК], издаден на дата 01.12.2022 г.; извлечение от акт за граждански брак № 3010 / 2026 г., издадено от длъжностно лице по гражданското състояние от [населено място], район „И.“; извлечение от акт за раждане № 0268 / 2026 г., издадено от длъжностно лице по гражданското състояние от [населено място], район „И.“; застрахователна полица от „Б.“ в полза на У. Н.; декларация от Я. Л., че ще осигури в полза на У. адресна регистрация и жилище на адрес: [населено място], [улица], ет. 8, ап. 31, и издръжка за времето на престоя ѝ в Б. и др.
Въз основа на тези документи е издаден оспореният отказ за издаване на виза вид „D“ по заявление № 26002176, подадено на дата 27.03.2026 г. Отказът е издаден от Консулско длъжностно лице (КДЛ) завеждащ консулската служба на Посолството на Република Б. в А., К..
Като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. В допълнителна бележка на бланковата форма е посочено следното: „При предишно пребиваване в Б. апликантката е нарушила паспортно-визовия режим.“
В съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото становища, представени от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи по повод на проведената съгласувателна процедура по подаденото заявление за издаване на виза вид „D“.
Получено е становище рег. № 513р – 38847 от 06.04.2026 г. на СДВР, отдел „Миграция“, в което е посочено, че жалбоподателят У. Н., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , е нарушила паспортно-визовия режим на Република Б.. По отношение на У. Н. е издадена Заповед за връщане ПАМ 1436 / 25.06.2024 г. В писмото на началник отдел „Миграция“ – СДВР (рег. № 513р – 38847 от 06.04.2026 г., л. 36 и л. 38 от делото) е посочено, че по повод на искане за издаване на виза вид D № 26002176 / 27.03.2026 г. е извършена проверка в Автоматизираната информационна система – ШИС. Установено е, че по отношение на апликанта е била приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ – връщане до страна на произход, когато лицето не напусне територията на Република Б. до изтичането на разрешения му срок. Издадена е Заповед за прилагане на ПАМ № 1436 от 25.06.2024 г. Тази информация кореспондира и със

становището на ДАНС (л. 33 от делото). В него е посочено, че по отношение на този апликант ДАНС е изразила отрицателно становище в Националната визова информационна система. От страна на ДАНС не са изготвяни писмени документи, относими към воденото производство.
Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 и чл. 29а, ал. 2 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № Ав – 02 – 20 / 28.07.2025 г. на българския посланик в [населено място] (К.), с която Д. Д. - консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.
При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:
Жалбата отговаря на изискванията по чл. 150, ал. 1 от АПК, поради което се формира извод за нейната редовност.
Същата е допустима, подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с правен интерес срещу индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 от АПК, който го засяга неблагоприятно. Не са налице предпоставките за оставяне на жалбата без разглеждане и прекратяване на съдебното производство по смисъла на чл. 159 АПК.
По силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съда, жалбоподателката се е позовала на обстоятелства, които се отнасят до нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл. 8 – „събиране на семейство“.
Редът и условията, при които чужди граждани пребиват на територията на Република Б. е установен в Закона за чужденците в Република Б.. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република Б., съгласно чл. 9 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).
По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република Б. в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.
Оспореният отказ е издаден от компетентен орган. Съдът взе предвид приложените по делото заповеди - Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от ЗЧРБ; Заповед № Ав – 02 – 20 / 28.07.2025 г. на българския посланик в А., К., с която Д. Д. - консулско длъжностно лице (КДЛ), е определен с правомощия да взема самостоятелни решения за издаване на виза, отказ и изпращане за съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза вид „D“ от 19.08.2026 г. от Д. Д. (КДЛ) е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, установени в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.
Основанията за отказ за издаване на виза са регламентирани в чл. 10 ЗЧРБ и чл. 34 НУРИВОВР, като съгласно последната разпоредба не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.
Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че през последните 5 години е нарушил граничния, паспортно-визовия, валутния или митническия режим на Република Б..
Във формуляра, приложен по делото, е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, за да откаже издаването на виза, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ при МВР.
Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителя данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на Правото на ЕС, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са представени становищата на ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР.
В конкретния случай водещ мотив за отказа е становището на СДВР, отдел „Миграция“, което е приобщено като доказателство по делото. В него е посочено, че жалбоподателят У. Н., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , е нарушила паспортно-визовия режим на страната. По отношение на У. Н. е издадена Заповед за връщане ПАМ 1436 / 25.06.2024 г. В писмото на началник отдел „Миграция“ – СДВР (рег. № 513р – 38847 от 06.04.2026 г., л. 36 и л. 38 от делото) е посочено, че по повод на искане за издаване на виза вид D № 26002176 / 27.03.2026 г. е извършена проверка в Автоматизираната информационна система – ШИС. Установено е, че спрямо апликанта У. Н. е била приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ – връщане до страна на произход, когато лицето не напусне територията на Република Б. до изтичането на разрешения му срок. Издадена е Заповед за прилагане на ПАМ № 1436 от 25.06.2024 г.
Тези фактически установявания на практика са възприети от компетентния орган и са възпроизведени в оспорения отказ, а именно - „При предишно пребиваване в Б. апликантката е нарушила паспортно – визовия режим.“ Тези фактически установявания са подведени под хипотезата на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ. Компетентният административен орган е намерил, че чужденецът през последните пет години У. е нарушила паспортно – визовия режим.
В случая не се спори, че по отношение на жалбоподателката е издадена принудителна

административна мярка (ПАМ) връщане до страна на произход. В самата жалба до съда е посочено, че тя е напуснала Б. на дата 16.07.2024 г., като забавянето спрямо разрешения срок е обяснено с факта, че към този момент тя е била бременна. Видно от приложеното по делото становище на СДВР, отдел „Миграция“, жалбоподателят У. Н., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , е нарушила паспортно-визовия режим на страната. По отношение на У. Н. е издадена Заповед за връщане ПАМ 1436 / 25.06.2024 г. В писмото на началник отдел „Миграция“ – СДВР (рег. № 513р – 38847 от 06.04.2026 г.) е посочено, че по повод на искане за издаване на виза вид D № 26002176 / 27.03.2026 г. е извършена проверка в Автоматизираната информационна система – ШИС. Установено е, че по отношение на апликанта е била приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ – връщане до страна на произход, когато лицето не напусне територията на Република Б. до изтичането на разрешения му срок. Издадена е Заповед за прилагане на ПАМ № 1436 от 25.06.2024 г.

В открито съдебно заседание представителят на жалбоподателя посочва, че е запознат с постъпилите писма от СДВР, отдел „Миграция“ и от ДАНС. На практика срещу отразените факти в тях не се представят конкретни доказателства, които да ги оборват. Аргументи в насока на това не са изложени и в жалбата. Органът е действал съответно на получената информация в хода на съгласувателната процедура.

Настоящият състав намира обаче, че правото на личен и семеен живот е засегнато в по-голяма степен спрямо защитата на интересите, свързани с нарушаването на паспортно-визовия режим. По делото е установено, че У. Н. е майка на детето Н. Я. Л.. Същият е [дата на раждане] Негов баща е Я. Н. Л. (български гражданин).

Действително съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ намесата на държавните власти в упражняването на това право е допустима в предвидени случаи и необходими в интерес на националната и обществената сигурност, но за да се прецени тя, най-малкото същата трябва да е постановена след установяване на всички относими факти. Висшият интерес на едно дете предполага то да има възможност да общува пълноценно и с двамата си родители.

Изложените съображения дават основание на съда да приеме за основателни оплакванията в жалбата. Основателно е възражението на жалбоподателя за накърняване на правото му на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8, § 1 от КЗПЧОС, което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорения отказ поради несъответствието му с целта на закона (чл. 6, ал. 2 АПК). Основното право по чл. 8, § 1 от КЗПЧОС търпи ограниченията по чл. 8, § 2 от КЗПЧОС - в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Дължимата по силата на чл. 6, ал. 2 от АПК и чл. 8, § 1 и § 2 от КЗПЧОС преценка на баланса между акта (отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване) и преследваната цел (да не се допусне накърняване на режима на влизане и пребиваване на чужди граждани в Република Б.) трябва да се реши в полза на частния интерес.

Настоящият състав приема, че органът не е извършил дължимата по обхват преценка на релевантните факти. Не е осъществена преценка на факта, че кандидатът за виза е майка на малолетно дете; не е обсъден фактът, че е представено извлечение от акт за граждански брак между У. Н. и Я. Л.. Административният орган не е изложил аргументи относно това, че в случая се касае за семейство, единият от които е български гражданин. Необсъждането на всички факти и обстоятелства е нарушение на процесуалната разпоредба на чл. 35 от АПК. Нарушението е от категорията на съществените, защото ако не беше допуснато, вероятно органът би стигнал до друго решение на въпроса по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето, висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи.
На основание чл. 9, ал. 1 от Конвенцията за правата на детето, държавите - страни по Конвенцията, осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато компетентните власти решат в съответствие с приложимите закони и процедури и при възможност за съдебен преглед, че такова разделяне е необходимо за висшите интереси на детето. Т. решение може да бъде необходимо в някои особени случаи, като например малтретиране или изоставяне на детето от родителите, или когато родителите живеят разделени и трябва да се вземе решение относно местоживеенето на детето.
Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на релевантните факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, относими към посоченото от заявителя основание за издаване на виза и спази задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно мотивите на настоящото решение.
По отношение на искането за присъждане на разноски
Такива с оглед на изхода на делото се дължат (аргумент от чл. 143, ал. 1 от АПК). По делото са доказани са разходи за държавна такса в размер на 5. 11 евро. Представени са и доказателства относно заплатен хонорар за адвокат в размер на 750. 00 евро. Относно направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар съдът намира, че размерът му не е прекомерен. Хонорарът е близък по размер до минималния, съобразно посоченото в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на У. Н., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаваща личен паспорт №[ЕИК], издаден на 01.12.2022 г., Отказ за издаване на виза D по заявление № 26002176, подадено на дата 27.03.2026 г., издаден от Консулско длъжностно лице (КДЛ) завеждащ консулската служба на Посолството на Република Б. в А., К..
ВРЪЩА преписката на административния орган - завеждащ консулската служба на Посолството на Република Б. в А., К..
ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на У. Н., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаваща личен паспорт №[ЕИК], издаден на 01.12.2022 г., разноски по делото общо в размер на **755. 11 евро.**
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.